

Не знають молодята, як їм бути:
Забули п'яні гості геть про них —
Зелений змій усіх побаламутив:
Що молода їм! Що їм той жених!..
Пройшло весілля так, що тільки — гей!
Бо, бач, було «не гірше, ніж в людей».

64

— Дивний пацієнт — бачить тільки три нижні рядки.

Телеграфне
гентство
ПЕРЦЯ

ЩОБ НЕ БУЛО СКАРГ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Оригінальну форму роботи запровадили керівники Яготинського райвузла зв'язку. Мало не щодня відповідальні працівники райвузла приїждять у села Сотниківку та Малу Березанку, щоб виступити перед місцевими жителями з інформацією про події в нашій країні і за рубежом, лекцією на міжнародні теми тощо.

— Завдяки вжитим заходам, — пояснив кореспондентові ТАП головний інженер райвузла тов. Кондратко, — нам вдалося зменшити потік скарг з названих сіл на мовчазні радіоточки.

СІМЕЙНА РЕЛІКВІЯ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Минає третій рік, як у сім'ї К. Г. Скепської, жительки села Климентинівки Менського району, з'явилася дорога реліквія. Спеціалісти оцінили її майже у п'ять тисяч карбованців. Це — договір на будівництво житлового будинку, що його Катерина Герасимівна уклала свого часу з Березнянською рембуддільницею облбютрембудтресту.

Оскільки працівники рембуддільниці й не думають приступати до роботи, хоч гроші одержали сповна, не виключено, що реліквія переходитиме з покоління в покоління.

ТРЕТЄ ДІЛО

До штаб-квартири ТАПу звернулася група жителів села Орловець Городищенського району Черкаської області зі скаргою про те, що раніше, до 1977 року, в їхньому селі, що налічує більше тисячі дворів, була дільнична лікарня із стаціонаром. Потім приміщення закрили на капітальний ремонт і більше медиків тут не бачили.

Як заявили кореспондентові ТАП керівники районної лікарні, факт не відповідає дійсності. Медиків у селі не те що не поменшало, а навіть побільшало, бо після ремонту згадане приміщення віддали під гуртожиток для працівників райлікарні. Отже, побачити людей у білих халатах зараз навіть легше. Інша річ, що за медичною допомогою доводиться орлівчанам звертатися аж у райцентр, але це вже, як той казав, діло третє.

Один вразливий харків'янин якось заскочив у молодіжне кафе перекусити. А там усе заорєдновано: молочновоскової стиглості телепень свій день народження обминає. Столи тріщать від баліків, копчених ковбас, шпротів-лососів. Усе — явно не з запасів кафе. Тому наш харків'янин виявив природну здорову допитливість:

— Скажи, хлопче, — запитав він іменинника, — чи ти хоч знаєш, звідки оце все добро?

— Знаю, — каже той. — Мій предок в одну підсобику доступ має. Для мене грошей не жаліє, що хоч дістане!

Описуваний випадок, скажемо прямо, нетиповий. Однак подумати над ним варто. Щоб діяти вивчено: дітки наші, якщо вже починають псуватися, так з голови сім'ї. Отож, щоб зарадити біді, треба кожен такий випадок з усіх боків розглянути. Розглянемо й ми, як кажуть, другий бік медалі. Для цього мусимо слід за тямущими людьми зайти в одну таємничу підсобику.

Подивимось та послухаємо, як у магазині № 45 Жовтневого райпродторгу м. Харкова зустрічають ревізорів КРУ. Гості чемненько просять продавців постояти чи посидіти якусь хвилину спокійно, не смикатися.

Завмирають дійові торговельні натурри. І тут виявляється, що на даний контрольний момент у кишенях робочих халатів директора В. І. Уколова, рубача м'яса В. А. Петрова та продавців В. Д. Овчинникової, А. П. Костенко, О. Т. Смольник і Л. Ф. Петрової лежать купи грошей на загальну суму 22.745 карбованців 75 копійок.

При справних касових апаратах і повному комплекті касирів така розстановка людей і коштів — явище досить загадкове. Що це — унікальний збіг обставин чи своєрідний метод торгівлі?

Продавці письмово пояснили, що це такі метод. Усі оті гроші — виручка за продаж різних м'ясопродуктів у підсобках. Кому? Ну, наприклад, одинакам похилого віку. Не топтатися ж їм, сердешином, у торговельному залі. Адже у продавців душа — не камінь! Як бачите, все не лише просто, а й мило. Навіть зворушливо. Аж

самому хочеться стати одинаком похилого віку. Однак при ближньому знайомстві з цим оригінальним методом торгівлі усе виявляється трохи не так. Трохи, сказали б ми, прозаїчніше.

Ось надходить, приміром, у магазин яловичина першої категорії у напівтушках. За правилами її належить розрубувати за сортами, різні ціни встановлювати. А це — морока. Ото, щоб зекономити час і трудовитрати та досягти найвищого ефекту для кишені, продавці й тягнуть м'ясо у підсобику, де продають його по завищеній ціні знайомим першої категорії. Такі знайомі без нагадувань за кілограм м'яса дають зайвого карбованця. Зацікавленість обоюдна. І все — культурно, тихо, ніхто й не нявкне, що його обважили чи обрахували. Смирні та вдячні покупці у підсобках. Від того й пухнуть кишені халатів.

І все ж ми помилилися б, вважаючи, що у цих продавців життя завжди безжмарне. Часом їх теж обсядають дошкульні турботи. Он у підсобках магазину № 45 в описуваний контрольний момент виявилось не взятих на облік чимало продуктів: ковбаси, зеленого горошку, огірків, томатів, свинячої шийки... Звідки вона взялася, ота шийка, — хтозна. Якесь копчене свиня підклало свою шию під твій авторитет, а ти суши голову, давай пояснення! Та це ще дрібниці. У директора

магазину В. І. Уколова за розсудною стінкою кабінету виявився потаємний холодильник, а в ньому купа м'ясопродуктів, котрими у торговельному залі не пахло...

Чим далі у підсобику, тим загадковіше. У холодильних камерах, замаскованих під недіючі агрегати, виявилось прихованих продуктів підвищеного попиту аж на 1569 карбованців 97 копійок. Чого тут тільки не було! І балік м'ясний, і ковбаса любительська особливого приготування, і особлива докторська та білкова, і рагу та печінка свиняча, і язик яловичий, і сир російський, і окіст тамбовський, і ковбаса таллінська копчена... Навіть пляшка коньяку про всяк випадок стояла.

За одним дивом — інше: вся ота півтораста гора продуктів уже взялася зеленою пліснявою. Чи не тому, що рідні та знайомі продавців уже наїлися, вже в пельку не лізе, а нових клієнтів вони ще не підшукали? На ці запитання ревізори відповіді не одержали. І дійового реагування на свої акти — теж. Бо поспішили зі своїми висновками поперед батька. А батечко — продторг Жовтневого району міста — своїх діток у продмагівських закарпелках надійно охороняє.

Ось один приклад. Ще у вересні 1980 року ревізори КРУ отак само завітали до завідувача магазину «Білочка» В. А. Гарагатої та її заступника

Л. П. Дейкало. Виявили у них не взятю на облік та приховану продукцію на 6 тисяч карбованців. За це шахраїв на рік понизили у посадах, а потім пожаліли: В. А. Гарагату послали завідувати магазином № 63, а Л. П. Дейкало — старшим продавцем. Як же перевиконались комбінатори? Перевірка роботи магазину № 63 у грудні 1981 року виявила нестачу виручки на 700 крб. і приховані дефіцитні товари: шпроти, лососі та інші делікатеси. Та ще й під маркою постачання інвалідів Великої Вітчизняної війни. Окрім цього, давня знайома ревізори приховала 9800 карбованців виручки, відверто обрахувала покупки.

Який конфуз для директора Жовтневого райпродторгу П. С. Губенка! Розгнівався він (на ревізорів) і звільнив удару пійману на гарячому В. А. Гарагату... за власним бажанням.

Ці дві історії широко відомі. Років зо два тому газета «Соціалістична Харківщина» виступила з фейлетоном «Піточка з «Білочкою», а цього року у «Вечірньому Харкові» з'явився фейлетон «Тасмійська підсобику». Доказово й гостро газети критикували вищезазначених героїв. І що ж?

Та нічого. З останньої інформації начальника міського управління торгівлі Б. А. Пироженка стає відомо: В. А. Гарагату вдруге висували на посаду завмага, а директорів Жовтневого райпродторгу П. С. Губенку за всі гріхи й витівки оголошено догану. Дісталася й директорів магазину № 45 В. І. Уколова: за приховування товарів він схопив аж сувору догану! Оце і все.

Інформація Б. А. Пироженка — документ не простий. Це — інформація для роздумів про те, що ж справді криється за видимістю боротьби з хапугами в системі Харківського міського управління торгівлі.

Хочеться вірити, що ці роздуми приведуть нарешті і до рішучих дій. І проти тих, хто приховує товари, і проти тих, хто приховує за своєю широкою спиною злісних порушників радянської торгівлі.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

КОРОТКО
КАЖУЧИ

● Беріг голос для лебединої пісні.

● Примудрявся кинути тін на людину, значно вищу за себе.

● Книжці судилося довге життя. Її жодного разу не взяла в руки.

Володимир ЛОМАНІЙ.

ЯК ЛОВИЛИ НЕССІ

Діло було так. Група молодих киян прибула у Коростишівський район на Житомирщині по гриби. Вийшовши з автобуса, хлопці та дівчата помандрували знайомим лісом у напрямку села Смолівки. Зупинилися біля ставка. Дивляться — а посеред нього з очерету виглядає чиясь кругла голівка на елегантній шиї. Очі у неї, наче в красуні, так і виблискують зеленими самоцвітами.

— Нессі! — захоплено видихнув хтось із столичних жителів, добре обізнаних з усякого роду науковими сенсаціями. Дівчата зойкнули. Справді, ну хто ж не чув про загадкове чудовисько, котре мешкає в глибоководному шотландському озері! За описами очевидців — точно все сходиться. І маленька голівка, і очі-смагади... Тільки то ж — у Шотландії, а це — ось, будь ласка, вам, тут, на Житомирщині!

Побігли в село по невід. Двоє кинулися на пошту — давати термінову телеграму в Академію наук. А поки молоді кияни шукають невід і завідувач поштою, ми з вами тим часом давайте поміркуємо: а яким таким побитом могло щось подібне у тутешніх умовах завестися?

З одного боку — нібито ніяким. Звідки, скажіть, допотопній тварюці в культурній водоймі взятися? А з іншого боку — не така вже та водойма, як виявилось пізніше, й культурна. Це колись, розповідають старожили, було у Смолівці аж три ставки, в яких розводили рибу. Але потім голова колгоспу імені Кірова Леонід Федорович Опанасюк поступово перетворив ті ставки на болота. А в тихому болоті, як гласить народна мудрість, і чорти водяться! То чому

б не припустити й таке: от пролежало собі десь у землі мільйони років яйце якого-небудь іхтіозаврика, а як утворилися сприятливі умови, пригріло сонечком — воно, оте чудовисько, і того... і виплило. І тепер являє собою для науки просто-таки неоціненну вартість!

І не тільки, принагідно відзначимо, в смолівському ставку, чи то, пак, болоті, можлива поява отієї доісторичної істоти. От і в брусливському колгоспі «Комсомолец» та ж сама історія. Був там тридцятигектарний ставок. Водилися в отому ставку коропи. Та згодом гребля зруйнувалася і вода втекла. Тоді

голова колгоспу А. І. Ковальчук узав учнівський зошит, накреслив нову греблю, намалював ставок і наказав будівельникам:

— Щоб отак все було, як на цьому проекті! А коли гребля була готова, Андрій Іванович став на ній, подивився та й каже:

— Без нівеліра бачу: якщо ми піднімемо воду хоч на один метр — позатоплюємо всі оті хати колгоспників, що стоять недалеко біля річки Здвиж. І коли вони встигли побудуватися!

Непогано, що в А. І. Ковальчука отакий гострий зір. Засмучує інше: чому він побачив ті хати вже

після спорудження греблі, на яку затратили 30 тисяч карбованців колгоспних грошей?

Але голова недовго бідкався за тими грішми. Він рішуче взяв інший зошит і накреслив новий проект будівництва ставка. Цього разу він вирішив, як сам казав, «пті вглиб до вертикалі».

Незабаром закритися зафрахтований екскаватор, замахав ковшем на довгій стрілі. У перший рік роботи він викопав дуже глибоку сажалку, але розміром не досягла вона й половини гектара. За розрахунками колгоспних економістів, знадобилося б шістьдесят вісім років для того, щоб отаким чином виїняти ґрунт на всіх тридцяти гектарах ставу. Машиніст екскаватора відмовився працювати:

— Шукайте собі механізатора серед довгожителів Кавказу, а я не збираюся помирати на вашому болоті.

І хто його зна, за яким проектом пішов би далі Андрій Іванович при зворушливій безконтрольності районних організацій, коли б його нарешті чемно не попросили хлібороби з посади голови колгоспу.

Новий керівник господарства М. С. Пустовіт накреслив свій проект відбудови ставка. Почалося будівництво. Та знову несподіванка: не минуло й трьох років, як Миколу Семеновича перевели начальником у Коростишівське районне управління сільськогосподарства. І роботи на ставку припинились. Іще понад сорок тисяч карбованців колгоспних грошей ніби кинули у Здвиж, а будівництво ставка у Брусливці так і не зрушило з місця бодай на один сантиметр. Тепер у ньому створилися дуже сприятливі умови для розведення усякого, не проти ночі

загадуючи, чортівниці, можливо навіть, доісторичних істот.

Підемо далі. У колгоспі «Ленінським шляхом», де головує М. П. Костянчук, теж був гарний ставок. Коли тут водилися коропи, то ввечері стояла над ставом ідеальна тиша. Хіба десь коропоматка сплесне хвостом по воді — і знову все втихне. Та пішли дощі, і греблю прорвало. Ставок перетворився на болото. Навесні звідти почала лунати тиха музика: «кум-кум, кум-кум»... А вже на другу весну над ставком як ревноував жаб'ячий хор, то хоч вуха затикай!

А останнім часом, подекуди, серед жаб'ячих голосів можна розрізнити якийсь дуже загадковий — не то свист, не то рокотання... Кажуть, ніби там щось дрібно-дрібно клацає зубами, і якась тварина чи птах гуде, як бичок. А вдень ставок аж кишить: там і чаплі, і лисиці, і кунці, й гадюки, і дикі курочки, і черепахи... Усього не перелічити. Усе на світі, словом... крім риби.

Тож і не дивно, що в такій тривожній атмосфері у Коростишівському районі минулого року наловили аж по... 24 кілограми коропів із кожного гектара водного дзеркала! Та й по всій Житомирщині врожаєм «голубих нив» похвалитися не можна: торік колгоспні та радгоспні рибалки вловили з кожного гектара водойми усього по 93 кілограми риби. Зате скільки тут розвелось всього того, що не пахне рибою! Цур йому... Та, мабуть, час нам, шановні читачі, повернутися у село Смолівку.

Молоді кияни знайшли невід і знову опинилися в лісі біля ставка. Затаїли той невід і впіймали... безрогого козу, яка мирно паслася на болоті. З того

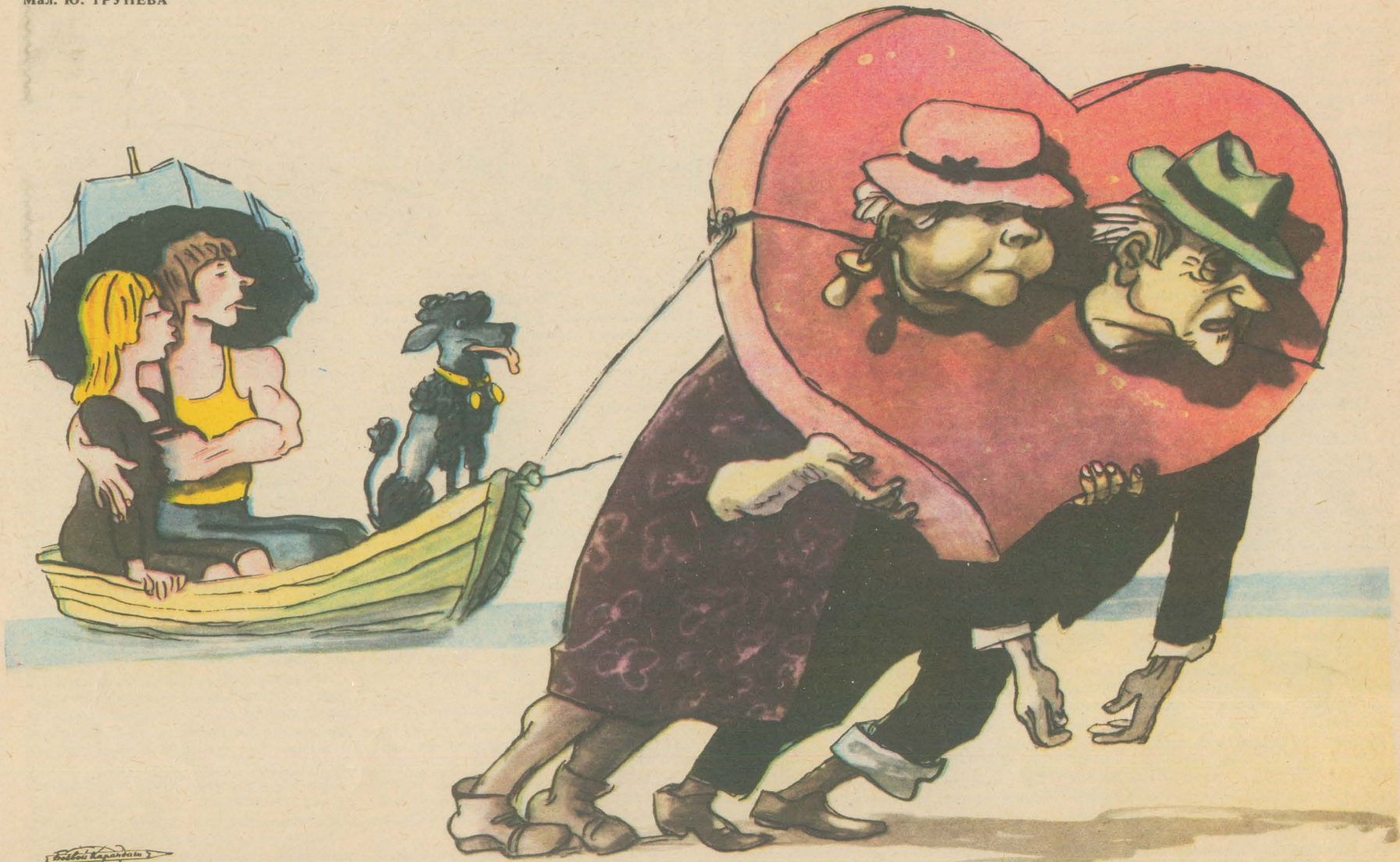
часу її у Смолівці інакше, як Нессі, ніхто й не називав...

Та, незважаючи на таку невдачу, багато людей на Житомирщині твердо вірять, що в їхніх водоймах можна побачити і справжню Нессі. Таку саму, як у Шотландії. Розповідають, що навіть сам начальник відділу ставкового рибництва Житомирського обласного управління сільськогосподарства П. М. П'яткін горить бажанням спіймати один екземпляр викопного чудовиська в якомусь із колишніх ставків, яких так багато в області. Може, це хоч якимось чином компенсує відсутність риби у цих водоймах?

Дехто, правда, пропонує практичніший варіант: розводити на місцевих ставках-болотах... кіз. А що? Тварина теж корисна, до того ж — невибаглива. А уявляєте, як воно звучатиме у річних звітах: «З кожного гектара водного дзеркала настрижено стільки-то кілограмів шерсті». Га? По-моєму, оригінально!

М. ПРЯДКО.

Ростуть діточки. Готовеньке їм — все...
Спитать би батьків, ткнути носом у суть:
А чи не зачасто вже діткам везе?
А чи не задовго вже діток везуть?

«КІНА НЕ БУДЕ...»

Сценка

— Чуєш, батьку, поки молодята наші сплять і гостей ще не принесло, давай подивимось кіно — интересно ж як: це ж і я там є, і ти, і всі пригашоні...

Батьки молодого завісили вікна, розіп'яли на стіні простирadlo й усілися дивитися кіноролик, що його в перший день весілля зняв «по договору» оператор із обласного центру. Він же й демонстрував свою роботу.

Попливли перші кадри. Урочиста церемонія реєстрації шлюбу, кавалькада легкових машин у барвистих стрічках із голими пластмасовими хлопчиками на капоті, весільна учта на подвір'ї батьків молодого...

— Та й ловко ж як, та гарно, ой, господи милосердний, — не стрималася жінка. — Нам колись таке й не снилося...

— Атож, атож, — погодився чоловік. — Буде що згадувати, та й діткам своїм покажуть...

Кінокамера повільно пройшла по столах, уважно фіксуючи напої та наїдки — в хаті аж запахло всією тією розкішшю.

— Ікра червона, — вгадав чоловік.

— А це чорна, — докинула жінка.

— Сервелат по дев'ять сімдесят, — констатував чоловік.

— Кров'яночка з нашого кабанчика, — проковтнула слину жінка. — А поросятко, диви, як живе...

— Не живе, а запечене, — поправив чоловік.

— Не гірше, як у людей, — пригорнулася жінка до чоловіка. — Не соромно буде...

— Да, не вдарили лицем у грязь, не вдарили...

— А це що? — враз насторожилася жінка. —

Батьку, батьку, — штовхнула під бік, — ти поглянь, лишень, куди це дивидця наша невісточка?.. Ще й підморгнула! Господи! Отому шибайголови — Варчиному Івану... І ще раз... А він... патлатий... посміхається! Недарма казали, що в них щось було...

— Тихше, дурепе, — показав чоловік очима на оператора. — Дивись, краще, як танцюють.

— О, і тут Іван із нашою... Боже, — знову зарепетувала жінка. — Де ж ото його руки?! Неприлічно ж! А вона... сміється!.. Безсовісні. Іди, старий, буди... Що ж це за життя в них буде?!

— Та сиди ти! Додивимось, може, ще щось ін-терес-не покажуть...

Тут саме наспів перепій — час, коли випивають за здоров'я молодих і підносять їм подарунки. У кадрі з'явилася величезна порожня миска, відтак чоловік, пов'язаний рушником через плече. Чоловік, обходячи столи, зупинявся перед кожним гостем, той перекиляв чарку й клав у миску гроші — хто поквапливо, а хто статечно й так, щоб усі бачили.

— О-о! Дурбило! — зашептав чоловік. — Ти ба? З п'ятдесятків зробив віяло й розмахує... Завтра

ж переведу з імпортного на отечественний... А Петро Іванович, заступничок, що придумав — дублянки дарує! Їх же в усій області нема! Та з мене шкуру знімуть... А та гаспидка з посудного — японський сервіз тарабанить... І головбух із глузду з'їхав — бачиш, он із своєю бандою кольоровий телевизор пре... Та вони що — показилися всі?..

— А куди ж ти, соколе, дивився, коли вони оте все дарували? — схидно спитала жінка.

— Куди, куди — туди, куди й ти... Забили баки...

— Краще скажи, що очі залив...

— Помовч, а то... Що ж тепер робити? Показувати народу?

— Боюсь, народ не так пойме...

— Дурна, народ пойме, як треба. Але нам воно ні до чого. Це ж не кіно, а сказати б, розоблачення...

Повернувшись до молодика, що «крутив» картину, чоловік похмуро сказав:

— От що, товаришу. Неправильно ти зняв фільм. Однобоко. Словом, не отображає всього нашого життя, а тільки іскажає...

— Що було, те й знімав...

— Що було... Мало що було... А де ж творчеський підхід? І який же з тебе майстер, як ото в договорі написано?.. Але ти не безпокойся — за роботу заплачу, як договорено, і заберу все, що ти ото накрутив.

Коли зійшлися гості, батько молодого оголосив:

— Кіна не буде, так як засвітилася плівка й показує зовсім не те.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

м. Київ.

...абоненти села Вороновиці Вінницького району Вінницької області нещодавно привітали один одного з введенням у дію нової автоматичної телефонної станції. Правда, взаємними вітаннями з приводу цього вони обмінялися за допомогою пошти. Бо їхні телефонні апарати, як і до цього, зятато продовжують мовчати.

...відтоді, як майстри Рахівської ремонтно-будівельної дільниці (Закарпатська область) капітально поремонтували будинок мешканця селища Великий Бичків П. П. Папариги, вони здобули собі неабияку репутацію. Тепер кожен житель селища знає їх як неперевершених халтурників.

...ніхто з мешканців села Сокиряни Теплицького району Вінницької області не може відімкнути замок, що третій рік висить на дверях Будинку культури. Бо ключ від нього надійно оберігає в своїй кишені голова місцевого колгоспу тов. Кибальчук.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Тумани над балансами» («Перець» № 14) висловлювалося припущення, що деякі керівні товариші деяких радгоспів та колгоспів Джанкойського і Сакського районів, директори деяких заводів об'єднання «Кримконсерв» народилися в сорочці. Підставою для подібного припущення послужило те, що усі вони, вдавшись до масштабного окоманювання при збиранні і переробці овочів, вийшли майже сухими із води, відбувшись грошовими нарахуваннями.

Виявляється — для подібних припущень підстав немає. Як повідомив секретар Кримського обкому Компартії України тов. Мордвина, бюро Джанкойського міськкому партії оголосило Орлу В. Д. — директору радгоспу «60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції», Качану В. В. — директору радгоспу імені 8 Березня, Бондаренку М. Р. — директору Джанкойського консервного заводу по суворій догані із занесенням до облікової картки.

Таке ж стягнення накладено і на, тепер уже колишнього, генерального директора об'єднання «Кримконсерв» Гаву О. П. За нерозпорядливість при організації збирання овочів звільнено з роботи заступника генерального директора об'єднання «Кримконсерв» Ткаченка В. А. Йому також оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

За грубі порушення правил заготівлі і приписки та окоманювання позбулися своїх посад директор сімферопольського заводу імені Кірова Біляев В. М. та завідуюча заготпунктом цього ж заводу в радгоспі «Озерний» Бесарабова Т. Ф. До суворой партійної відповідальності притягнуто і решту причетних до цих порушень.

Мал. І. ПАЩЕНКА

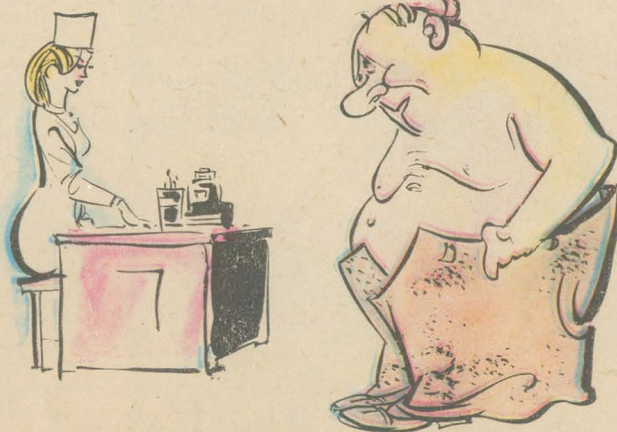
— Так, кажеш, на базу сторожем тебе взяли? Не знаю, чи спрацюємо ми з тобою.

Мал. Т. ЮНАКА

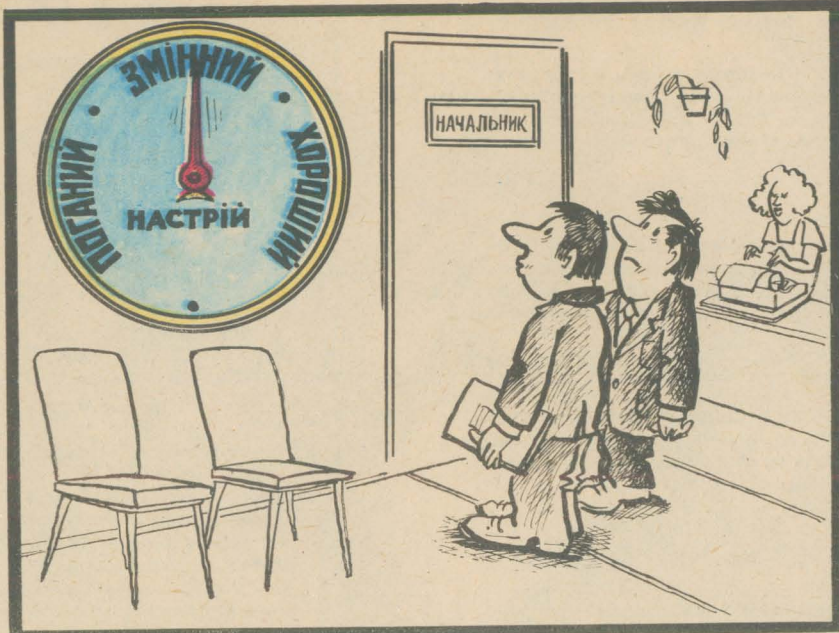
Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

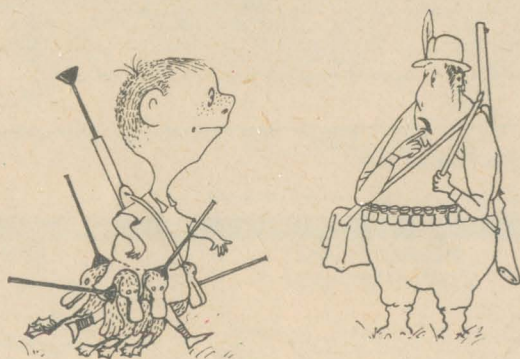
— Лікарю, як мені схуднути?
— А ви не пробували закохатися?

Мал. А. АНДРЕЄВА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

ЩО КОГО БОЛИТЬ?

У кожного до чогось є старання.
Грицько також дарма не тратить сили:
Живіт аж нис від переїдання,
А руки ще від праці не боліли.

ТЯЖКЕ ПРОЗРІННЯ

Синок не склав екзаменів у вузі —
Й дружина на Петра страшенно зла:
— А ти ж казав, що в тебе скрізь є друзі.
О боже, з ким я стільки літ жила?..

СПІВАК НА СТАДІОНІ

Він звик щодня співати на естраді.
А нині — матч. Прийшов на стадіон.
Забили гол!.. І він кричати радий,
Але... забув
узяти мікрофон!

МАРНІ СТАРАННЯ

Плоди наук ми відчуваєм скрізь,
Та вченим статъ — не кожному дано:
Пацюк томів чимало перегриз,
А пацюком лишився все одно!

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав на Хмельниччині.

Невдячні люди

На початку цього року в селі Воронках Володимирецького району Ровенської області сталася радісна подія: шофера радгоспу «Зоря» Пилипа Сергійовича Боровика преміювали холодильником «Снайге-12». І не дарма преміювали: працюючий водій став переможцем у соціалістичному змаганні — на своєму газоні дав такі показники, що ахнули і колеги-шофери, і, що знаменно, ахнув директор радгоспу Антон Адамович Колодій, а разом із ним секретар парторганізації радгоспу Валентина Федорівна Щебет і голова профспілки Василь Пилипович Хомич. Ахнули, значить, вони й терміново склали відповідну реляцію до свого начальства аж у саме Ровно. Прочитали керівники тресту м'ясомолочних радгоспів, що водій П. С. Боровик із плану 31.250 тонно-кілометрів наїздив 81.206 (і не просто наїздив-нагуляв, а перевозив зерно, цеглу, картоплю, добрива, будівельні матеріали тощо), теж оптимістично ахнули, але своє ахання підкріпили матеріальним стимулом: відправили шоферу-переможцю цінний подарунок.

Звичайно, про це негайно було повідомлено Боровика, і той, разом із жінкою та дітьми, швиденько звільнили місце для холодильника, помили підлогу і стали з нетерпінням ждати, коли ж дарунок привезуть до них у хату.

А холодильник тим часом опинився на радгоспному складі.

І його ніяк не везуть. Місяць не везуть, другий, третій...

Все село сміється-дивується, що ж то за премія, яка офіційно ніби вручена, а П. Боровик фактично її в очі не бачив! Хоч воно й не дуже зручно, але звернувся премійований до секретаря парторганізації, а Валентина Федорівна на голову профкому киває. Поспитав у того, а Василь Пилипович на директора очима показує. Пішов, зрештою, Боровик до директора, а той:

— Ти хіба мало грошей отримуєш? Що, такий бідний, що вже не можеш собі й холодильника купити?

А коли водій вийшов із кабінету, директор услід йому проказав з обуренням:

— Ні, ви бачили таке! Я йому нову машину дав — працюю собі, виконуй та перевиконуй плани, а він ще й невдоволений, ще й скаржиться! От невдячна людина!..

Не знаю і не хочу домислювати, з якою метою три місяці не вручав директор водієві холодильник. Але знаю, що настрої чоловікові зіпсували, радісне піднесення у нього і в його родині було пригашене незрозумілою бюрократичною тяганиною та ще й аж ніяк не виправданим ярликом «невдячний».

Та виявляється, що «невдячні люди» живуть не лише на Ровенщині, а й у Кіровоградській області. Щоправда, там стосувалося це не переможців у соцзмаганні, а власників лотерейних квитків. Хоча переконаний: і в першому, і в другому випадках людям було зіпсовано настрої, затьмарено їхню радість і проявлено до них елементарну байдужість та безтактність.

Економіст із села Рівного Новоукраїнського району Софія Іванівна Хомутенко виграла на лотерейний квиток пральну машину. Знаючи те, що держава гарантує виграш, домовилася про транспорт і, сповнена радості, поїхала до райцентру. А там раптом Софії Іванівні запропонували отримати гроші замість речового виграшу. Коли жінка відмовилася, то також почула репліку: «Ну, невдячні люди! За п'ятдесят копійок — машина, а вона ще й комизиться!..»

«Невдячна людина» Хомутенко їздила за своїм виграшем протягом семи місяців і, зрештою, вимушена була, замість пральної машини, взяти гроші.

Бубнову Захарові Петровичу грошей не пропонували. Він виграв по лотереї дитячий велосипед «Ласточка». Приїхав у Новоукраїнку, зайшов до кооперативного універмагу, і там йому під оплески продавців вручили виграш. Хтось навіть квіти підніс. Роздивився Бубнов велосипед — і очі рогом полізли: погнутий він, іржавий, не вистачає деталей. Відмовився брати, звичайно. Ось тоді й почув оте сакральне: «Сказав би спасибі ще! От невдячні люди!..»

Майже рік їздить чоловік за своїм законним виграшем. Самому вже сили немає — підключив до цього діла свого батька, і той із колгоспу «Мир» курсує автобусами та попутними машинами до райцентру, наче на чергування. Але все даремно: коопунівермагівці посилаються на райспоживспілку, райспоживспілка — на міждрайбазу, міждрайбаза — на оптову контору облспоживспілки, оптова контора — на Шауляйський велосипедно-моторний завод...

Отака, як бачите, веремія!

Оце поїздивши, послухавши скаржників та начитавшись листів, я й подумав собі: добре, що за цей фейлетон мене не преміюють цінним подарунком. А то, чого доброго, і я б із чистієї легкої руки потрапив до категорії «невдячних людей».

Ів. НЕМИРОВИЧ
спец. кор. Перця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Реклама — рушій торгівлі.

Усе змішалось в будинку Яцентюків... Почалося з того, що господар, прийшовши увечері з роботи, виявив на гладильному столі невимкнену електропраску. Кришка стола вже обвуглилась, ще трохи — і загорілась би занавіска, від неї — диван і так далі...

Але ще більше розгнівався Олексій Михайлович, зайшовши на кухню. Там на повну потужність працювала газова плита. Усі чотири конфорки. На одній з них стояла сплавлена, з прогорілим днищем каструля, на другій догоряв чайник...

Дочекавшись домашніх, Олексій Михайлович влаштував грандіозний скандал.

— Ви думаєте що-небудь, як ідете з дому?! Чи ви хочете пустити з вітром надбане роками? Ви...

Але не будемо слухати сімейних сварок. Воно, мабуть, не зовсім етично. Давайте краще трохи детальніше познайомимося з головним героєм нашої оповіді.

Олексій Михайлович Яцентюк — серйозний, думаючий товариш. У відповідних органах характеризується позитивно. І слід сказати, що він — не остання фігура в області: займає солідний пост голови правління Одеської облспоживспілки.

А займаючи такий пост, він, певна річ, безпосередньо має справу з матеріальними цінностями. Має і знає їм ціну. Тому не викликає найменшого подиву його бурхлива реакція на оте кричущо нехлюйство, яке виявили його домашні по відношенню до вищезгаданих цінностей, котрі знаходилися на той час у його квартирі.

Викликає деякий подив інше: доля матеріальних цінностей, які зберігаються поза межами квартири О. М. Яцентюка, хвилює його уже значно меншою мірою. От лягає, приміром, на робочий стіл голови облспоживспілки отака інформація: у дев'ятій п'ятирічці 60-ма пожежами споживчій кооперації завдано матеріальних збитків на суму 1.559.679 карбованців. У десятий п'ятирічці знову допущено 60 пожеж із збитком 1.269.713 карбованців.

І що ж? Гадаєте, Олексій Михайло-

вич, прочитавши цю інформацію, кричить, обурюється, вимагає вжити негайних заходів? Нічого подібного.

Інформація — це ще дрібниця. Ще три роки тому в «Перці» друкувався цілий фейлетон про архіпаскудний протипожежний стан на об'єктах Одеської облспоживспілки. І то — пережили. Укоопспілка, пригадується, прийняла тоді дуже суворе рішення з цього

було підключено до пункту централізованої охорони, половина складів не мала пожежної сигналізації, а та, що мала, — мала несправну... Дерев'яні перекриття і конструкції не було замінено на негорючі або ж не оброблено вогнезахисними речовинами і т. д., і т. п.

Рівно через місяць така ж за своєю спустошливою силою пожежа розгулялася на оптово-роздрібній базі у селищі

ВЕЛИКЕ ДІЛО-МІЛЬЙОН!

приводу, обов'язкове для всіх підвідомчих організацій і в першу чергу, ясна річ, — для одеської... Олексій Михайлович і бровою не повів.

Читач може засумніватися. Він може подумати, що ми занадто вже згущуємо фарби. Доведеться вдатись до впертих фактів: у плани засідань правління облспоживспілки питання протипожежної безпеки не вносилися протягом багатьох років. А відповідно не розглядалися такі питання і на засіданнях райспоживспілок. Аж поки не припекло.

Але й тоді, коли припекло, діло не надто шпарко просунулося вперед. У кінці травня цього року згоріло два складські приміщення оптово-роздрібної міхрайбази, в яких ляснуло на 100 тисяч карбованців госптоварів. Причини банальні: на день пожежі базу не

Сараті. Про те, як ця база охоронялася від усяких халеп, у тім числі й від пожежі, свідчить хоча б такий курйозний штрих. Надвечір перед пожежею приїхав до сторожа друг Толя на КраЗі. Машину загнав на територію, а сам разом з другом почав ревню молитися Бахусу, сиріч зеленому змію. Після такої молитви сторожу було не до роботи. Ні калатання дзвонів, ні виття сирен, ні ревище вогню не могли потурбувати його праведний сон. Прокинувся він лише тоді, коли все було скінчено...

Директора бази І. Г. Сулакова, до речі, теж пожежами не злякаєш: минулого року тут уже палахкотів невеличкий вогник, в якому благополучно згоріло усілякого добра на 30 тисяч карбованців. Та й нічого: як було безладдя на базі, так воно і залишилось.

Навесні цього року спробували директора за це діло штрафнути — так районне керівництво заступилося. Цікаво, як тепер почуває себе районне керівництво, коли проти І. Г. Сулакова порушено кримінальну справу? Чи не висловлює, бува, бажання, взяти хоча б частину його вини на себе?..

На фоні оцих могутніх факелів згадувати про пожежу в овідіопольському магазині «Спорткульттовари» навіть якось незручно: там якихось 10 тисяч карбованців райспоживспілка втратила. Так, рядовий, можна сказати, буденний фактик...

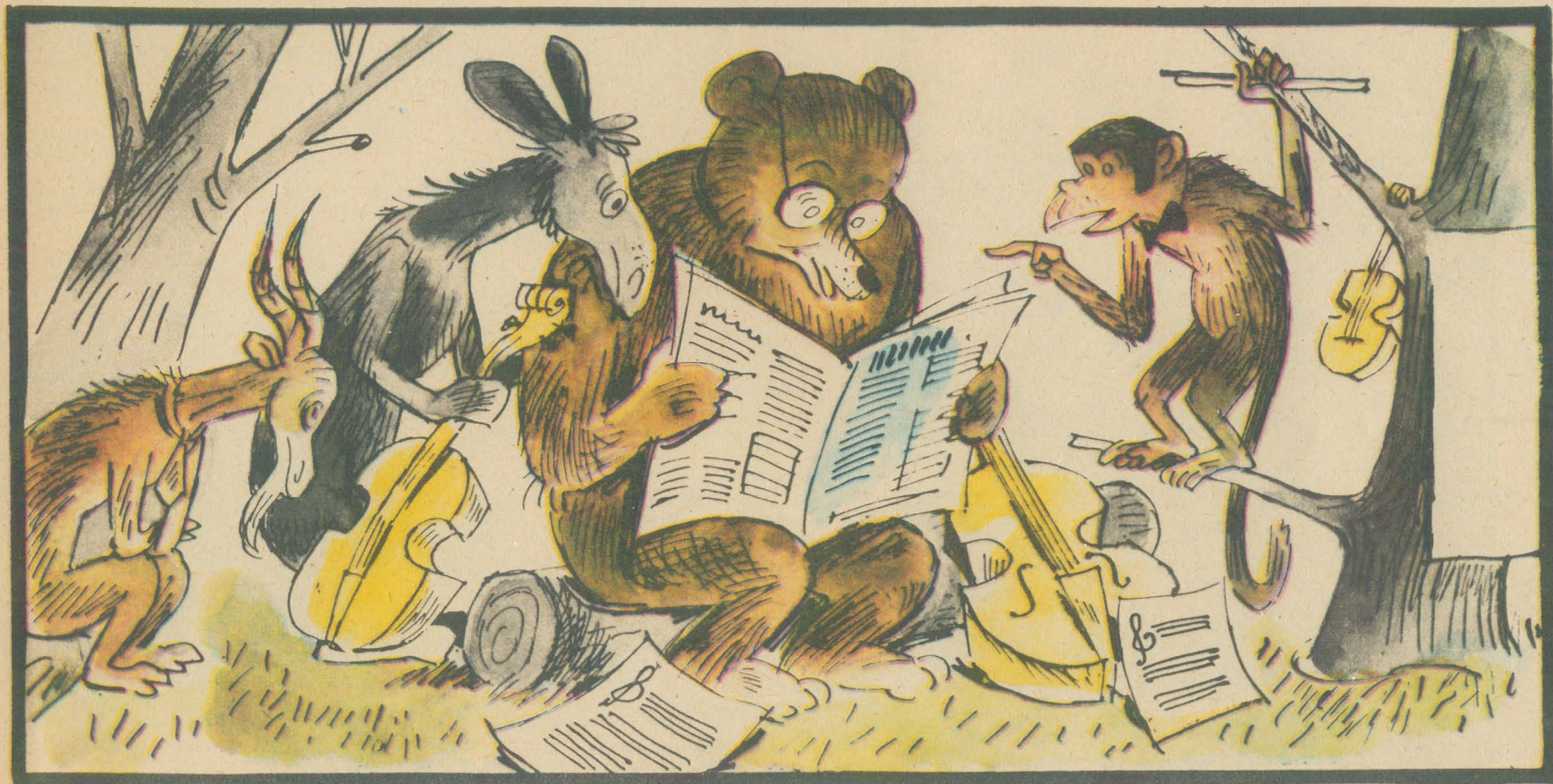
Але давайте повернемося до головного героя нашої оповіді. Бо, як-не-як, а таки він, вельмишановний Олексій Михайлович Яцентюк, а не хто інший, очолює Одеську облспоживспілку. Йому, як то кажуть, і перша скрипка в руки. То ж і цікаво: а як він переживає усі ці лиха, які просто-таки косяком звалюються на споживчу кооперацію?

Як вам сказати... Пожежі — воно, звісно, річ неприємна. Проте приводів для чорної туги Олексій Михайлович, з усього видно, тут не вбаєє. Ви скажете — парадокс? А ми гадаємо — ні. Бо всі оті великі збитки, про які ми оце говоримо, очевидячки, великі тільки на наш, обивательський погляд. Для нас яких-небудь сто тисяч — то вже ціле багатство. А мільйон — так і говорити нічого. Нам важко якось і уявити собі таку купу грошей.

А от Олексій Михайлович — може собі уявити. Дуже, причому, легко. Бо підпорядкована йому облспоживспілка орудує хіба ж такими сумами?! Отож мільйон для неї — це все одно, що для нас із вами, ну, скажімо, коробка сірників. Ви будете зчиняти галас, коли у вас на кухні згорить коробка сірників? Отож-то. Ну, а для Олексія Михайловича, відповідно, те ж саме — мільйон. Якщо він, звичайно, лежить не у його рідній квартирі!!!

В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор Управління
пожежної охорони МВС УРСР.
В. БОЙКО,
черговий брендмейстер Перця.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ти не переживай, що наш квартет усі критикують. Нам аби до пенсії дотягнути.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА ПРИПИСКИ. У фейлетоні «Краплі з моря і море з крапель» («Перець» № 10) йшлося про зловживання у деяких автогосподарствах республіканського Міністерства автомобільного транспорту. Із управління по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності Міністерства внутрішніх справ УРСР повідомили про вжиті заходи.

Зокрема, в АТП № 2253 Сумського автоуправління виявлено приписки обсягу вантажоперевезень, що призвело до незаконного списання майже 4 тисяч кілограмів бензину. Винний у приписках начальник цеху об'єднання «Хімпром» Прудкий виключений з партії і засуджений народним судом. В автоколоні № 2228 Харківського автоуправління виявлено приписки у тонно-кілометрах, які знято з виконання плану перевезень. Незаконно виплачено зарплату з винних утримано.

ЗООАФОРИЗМИ

● Якщо вовки ситі і віаці цілі, значить, поменшало зайців.

● Був би людиною, якби не був лисом.

Валерій МАРУГА.

● Безкрилий, а дивись — на сьомому небі.

ЗА НЕХЛЮПСТВО. Недовго розмірковував над тим, де знайти кормові резерви для худоби, заступник голови колгоспу імені Горького (с. Торчин на Вінниччині) П. В. Колодій. «Та он же повно зеленої маси!» — вигукнув він і розпорядився загнати 250 колгоспних корів у сільський парк. Його якось не дуже хвилювало, що в парку стоїть пам'ятник загиблим односельчанам, який з любов'ю доглядали жителі Торчина. Зате обурливий вчинок керівника, до того ж секретаря парторганізації, дуже схвилював усіх колгоспників. Вони написали про це Перцеві.

На прохання редакції лист перевірив Хмельницький міський партій. Секретар міському т. Михальчук повідомив, що Колодія звільнено з посади заступника голови колгоспу, а колгоспна парторганізація звільнила його від обов'язків секретаря. Наслідки «хазайнування» корів у парку повністю ліквідовані.

● Дав себе приручити — на ланцюг не нарікай.

● Зогуля-альтруїстка: останнє яйце віддасть іншим.

Петро СОРОКА.

с. Грициці
Збарського р-ну
Тернопільської обл.

Якось дуже чорна кішка перебігла мені дорогу, і я вирішив не їхати сьогодні в Пирятин. Я, знаєте, трохи забобонний.

Тому завернув до Лубенського відділення «Трансагентства» і простягнув касирці квиток: — Поверніть, будь ласка, карбованця. Не поїду сьогодні, бо знаєте, справи, не встигаю... — брехун з мене поганий.

— Викладете все це в заяві, — перебила вона, тиньнувши мені якийсь бланк. — Прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, причину вашої непоїздки і так далі, і тощо.

— Як-кій заяві? — ошелешено взяв я бланк. — Яке тощо?

— Грамотний, розберетесь. Перед різними бланками, формами, анкетами, які треба заповнювати, я тупію до того, що починаю робити орфографічні помилки. Де вже там писати щось доречне.

«Начальнику... — прочитав я і, щоб не помилитися, вийшов на вулицю та списав з вивіски: «диспетчерського пункту Полтавської обласної контори «Трансагентства». Далі число. «Від пасажирів... Домашня адреса... ЗАЯВА. З причини... — треба вказати, з якої саме, — не можу здійснити поїздки по такому-то квитку... до станції... квиток куплений там-то...»

Голова в мене остаточно запаморочилася, і я зайшов до начальника пункту М. Б. Дубовицького.

— Ніяк не второпаю, Миколо Борисовичу, — звернувся я до нього, — якщо я напишу, а я Тарас Бульба, заяву у мене приймуть?

— Приймуть, — діловито відповів він. — Але нижче треба вказати адресу Тараса Бульби.

— Запорізька Січ...

— Спочатку поштовий індекс. Ви пам'ятаєте поштовий індекс Запорізької Січі?

— Боюсь, що не пам'ятаю. Здається, Міністерство зв'язку ще не ввело тоді індексів. А Мазепа підійде?

— Підійде. Тільки треба, щоб Мазепа був з ініціалами.

— Гаразд. А яку вказати причину? Землетрус? Пожежа? Приїзд тещі?

— Не треба таких жахів, — покривився Микола Борисович.

— А все ж таки? Якщо я напишу: «У зв'язку з моїм відлітом на Марс», — заяву приймуть?

— Приймуть, — твердо відповів т. Дубовицький.

— А якщо...

— Приймуть, — лагідно перебив він. — Краще не мучтесь, а пишіть.

Хвилину я мовчав, збираючись з думками. — Ну, тоді поясніть, будь ласка, з якою високою метою це робиться?

— Згідно з правилами, — просто відповів він. — Існують «Правила перевезення пасажирів і багажу автомобільним транспортом в УРСР», затверджені 18 червня 1979 року. А ось додаток № 4, тобто та сама форма заяви, яку ви заповнюєте. Бачите: адреса, причина...

— Ясно, ясно. Але мета?

Тут задумався він.

— Мабуть, з тією метою, щоб не здавали крадених квитків. У такому випадку злодія можна швидко знайти за адресою, яку він вкаже в заяві...

— Хіба злодій такий дурний? Це, по-перше, А,

по-друге: за той строк, що ви тут працюєте, хтось здавав крадений квиток?

— Ні, не було такого випадку. Хоч працюю давно... Можливо, десь в іншому місці було. Адже не дарма склали таку інструкцію. А інструкцій треба дотримуватись.

Тут він абсолютно правий. Чого не скажеш про авторів тієї інструкції, котрі примушують сотні й тисячі людей писати безглузді заяви, які потім осідають десь тоннами макулатури.

Треба віддати належне М. Б. Дубовицькому: він ще піклується про людей — замовив бланки в друкарні, щоб пасажир не шукав папір і не витрачав багато часу в пошуках формулювань. Але причину треба придумати вагомішу, бо якось несолідно виходить: то хотів їхати, придбав квиток, а то передумав, не їде. Чому?

А між іншим, на залізничних станціях квитки вартістю в десятки карбованців приймають назад без будь-яких заяв — треба тільки подати паспорт. Те ж саме і в касах Аерофлоту, де пасажирам повертають сотні карбованців, не заглиблюючись у їхню особисте життя.

І даремно! Якщо людина, яка взяла квиток аж на Камчатку, раптом повертає його, на це у неї повинні бути дуже поважні причини. Ото цікаво було б їх узнати!

А я так і не придумав гідної причини. Усе лізло в голову щось дріб'язкове на кшталт того, що впав з десятого поверху або захворів на бубонну чуму.

Плюнув на того карбованця і пішов геть. Не даремно ота клята кішка перебігла дорогу!

Бвг. НАУМОВ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

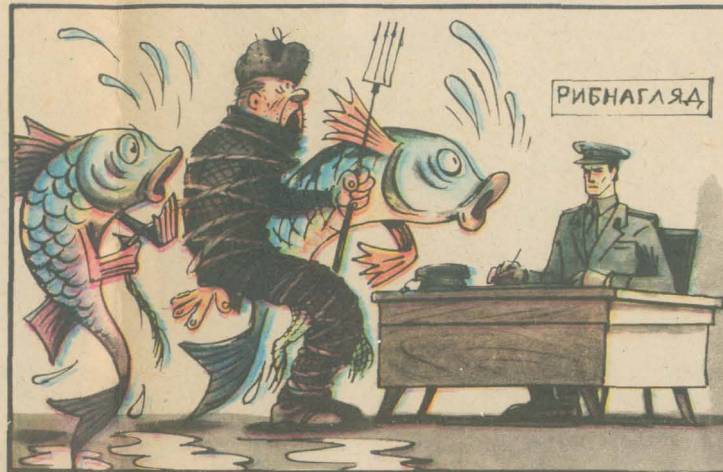
— Кажете, що хотіли піймати тільки одну золоту рибку?

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Рефлекс...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну, тепер переконались, що у нас на озері не перевелися браконьєри?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я вчора на наш рибнагляд настроїв отакен-ну анонімку!

ДАРИ ЛІСУ

ГУМОРЕСКА

Після вихідного Панас Буряченко піднявся раніше за сонце і, передчуваючи присмну та корисну мандрівку до лісу, замугикав: «Ой, дівчина по гриби ходила...»

— Не рано розспівався? — добродушно буркнула Тетяна.

— Рання пташка роси оббиває.

— Так у лісі ще темно ж.

— Я всі дохідні місця знаю, як таблицю множення. З зав'язаними очима відшукаю. Чого б це я, живучи майже на узліссі, не знав лісу? Логічно?

— Куди вже логічніше, — відмахнулася жінка.

А Панас, озброївшись двома сумками, попрощувався наоченим за літо півцем. Для старого це були не просто прогулянки. Крім вгамування мисливського азарту, корисної розминки і цілющого повітря, ці походи мали економічний стимул. Оті, як каже: «... ари лісу постійно закуплялися... і точками торговельної мережі... так дешиця капала в сімейний бюджет...»

Путівцець... — чався на узліссі, випрасуваному ногами, мотоциклетними і автомобільними шинами. Звідси сліди шин вели у нешироку просіку, від якої в обидва боки розбігалися вже пішохідні стежки. Не одна і не дві. Багато. Але Панас не почувався витязем на розпутті, він безпомилково знав, у який бік та на яку стежку піти, щоб не повернутися з порожніми руками.

І досвід не підвів. Сонце тільки вигулькнуло з-за високих очеретів, а Панас уже простував додому. Сумки, погодюючись, мов шальки терезів, хитали чоловіка з боку на бік. Поки доніс, щедрі дари лісу добряче насмікали руки, і ранкове прохолодне пові-

тря Панас тепер вдихав часто і подвійними дозами. Але ж відомо: без труда нема плода.

Вдома, трохи перепочивши, вони з Тетяною стали приводити до кондиції Панасові трофеї. Їх належало спершу помити, потім посортувати за розміром, за формою і навіть за кольором. Асортимент завжди був найрізноманітніший. Сьогодні ж трапились і зовсім рідкісні екземпляри. Один із них Панас довгенько вертів у руках, обдивлявся і нарешті апетитно понохав. Передаючи дружині, мовив:

— Вірменський коньяк... Ось іще одна така. Ач які етикетки!

— Тепер їм одна шана, одна ціна.

— Авжеж. А отут майже всі сімсотграмові, — взявся Панас за другу сумку. — Видно, велика компанія тирлувалася.

— Та з усього ж району їдуть.

— Отож і посуду, як грибів після дощу.

— Грибів-ів, — зітхнула Тетяна. — Якби ж ти приніс хоч півсумки маслюків чи опеньків замість оцього скла. Були ж колись тут гриби...

— Чого захотіла! Грибів... ge-re-ge!

Та утямувавши, що засміявся він справді, як дурень за обідом, Панас посерйознішав:

— Нічого, Тетяно, будуть і гриби. Ось уторгуюмо за склотару та й купимо. Можна сушених, а хочеш — маринуваних. Та й свіжі ж на базарі продаються?

— Продаються, Панасе.

— От бачиш! Значить, є ще ліси, де не тільки пляшки, бляшани та мотлох різний, а й гриби родять. Купимо, стара. Гріх під лісом жити і грибів не куштувати.

Григорій ШИЯН.

АКСЕЛЕРАЦІЯ ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

Приблизно одна п'ята американських підлітків віком від 14 до 17 років має повне право іменуватися алкоголіками. 3,3 мільйона підлітків регулярно п'ють пиво або вино і поки стають дорослими, то

мають уже у своєму «послужному списку» кількаразове перебування у протиалкогольних закладах. У школах іноді навіть восьмирічні дітваци сидять на уроках у стані повного сп'яніння.

РОБОТА ДО ДУШІ

У Лондоні, в общині Харінгей, один працівник общинного управління регулярно отримував додаткову плату за понаднормову роботу: в його обов'язки входило доглядати общинних коней.

Службовець був дуже задоволений такою роботою і ніколи не скаржився на перевтому. Це й можна зрозуміти: коней, які вивозили колись сміття, у общині не було уже 16 років.

ДЛЯ ПОВНОГО КВОРУМУ

Своє сорокаліття одна американка з міста Далласа відсвяткувала у дещо незвичайний спосіб: крім численних подруг, вона запросила на ювілейний бенкет ще й п'ятьох своїх колишніх чоловіків

разом із їхніми теперішніми дружинами. Власне кажучи, запросила вона шість колишніх своїх чоловіків, але шостий чомусь не з'явився.

ПОЛІГЛОТИ НА ПІВСТАВКИ

Одна туристська фірма, що знаходиться у південноанглійському курортному місті Брайтоні, вмістила у газеті «Івнінг Аргус» таке оголошення: «Потрібні інтелігентні особи для роботи на півставки. Перевага надається тим, хто володіє більше ніж 25 іноземними мовами...»

Фірма, звичайно, має з кого вибирати: безробітні із вищою освітою у сучасній Англії вистачає. Але, зважаючи на поставлені фірмою умови, напевно чи кому з них та вища освіта допоможе.

ЛЯКАЙ СВОЇХ, ЩОБ ЧУЖІ БОЯЛИСЯ

У США щороку продають близько 5 мільярдів заспокійливих таблеток. Мільйони американців регулярно вживають їх на шкоду своєму здоров'ю, зокрема — психіці, яка вже й без того геть розм'якана. У такий спосіб вони намагаються притлумити постійний страх — і перед своїм сучасним днем, і перед майбутнім.

З приходом у Білий дім нинішньої адміністрації

ті страхи іще зросли. З цього приводу є такий анекдот.

Американець читає газету, сторінки якої рясніють заголовками: «Озброєння», «Сила», «Перевага», «Залякування». Від усього цього волосся на голові читача стає диба, і він каже: «Наша політика, певно, правильна. Слід тільки сподіватися, що вона налякає росіян так само, як і мене».

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ,

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

НЕ ТА НАЗВА...

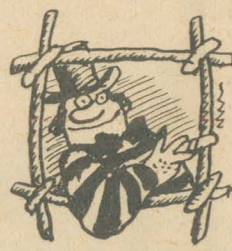
У Англії почав виходити журнал «Протект енд сервайт» («Охороняти й виживати») — перший британський журнал із цивільної оборони. Нове видання буквально забите рекламними об'явами фірм, які торгують товарами для протитомної оборони... (З газет).

Новий британський орган преси Охороняє інтереси Охороняє інтереси Не громадян, а бізнесменів: Піклується про їх кишені!.. Журналу й слід би називатись: «Охороняти й наживатись»!

КОМЕНТАР ФЕМІДИ

Як повідомила газета «Інтернешнл геральд трибюн», слідством встановлено, що 33-літній торговець наркотиками, застуканий нещодавно чикагською поліцією, — єдинокровне чадо Дж. Стівенса, члена Верховного суду США.

— Хоч в цілому ця справа кримінальна В умовах США затріпано-банальна, По своєму вона й оригінальна: Якщо і сяде Стівенс-син за ґрати, Не має права він апелювати: «А судді хто?!» Вони ж — підлеглі... тата!

ЗАПОРУКА УСПІХУ

УСМІШКА

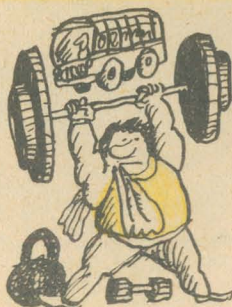
Ранком приймав крижаний душ — зміцнив нервову систему.

Записався в групу здоров'я — поліпшився настрій, одначе бажаного результату не досяг.

У секцію дзю-до прийшов, мов на свято. Довго ходив з переломами і синцями. Коли так піде і далі, то свого доб'юся.

Щовечора відпрацьовував пози хатха-йоги, одночасно займався аутотренінгом.

Друзі навчили вижимати стокілограмову штангу.

Спортивна гімнастика остаточно зміцнила м'язи і навчила не відступати перед перешкодами.

Переключився на легку атлетику. Сто метрів — на рівні першого розряду, довгі дистанції проходжу на рівному диханні, стрибаю, неначе кенгуру...

Ось тепер я впевнено продаюся у наш рейсовий автобус. Навіть у години пік.

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

м. Вінниця.

АФОРИЗМИ

● Якщо у вовка і є щось добре, так це — апетит.

● У каламутній воді краснопірка гине, в'юн — живе.

● Іжаків на шию не сядеш.

● Не у всякого птаха стихія — небо.

● П'явка не вимоглива до групи крові.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

Народні УСМІШКИ

НА ЛЕКЦІЮ

Дві подружки перед афішою, яка повідомляє: «Сьогодні в клубі лекція, потім танці».

— Ти справді хочеш піти на лекцію? — питає одна.

— Звичайно, — відповідає друга, — кажуть, лектор чудово танцює.

Повідомив А. ТИШКОВЕЦЬ.

с. Озеро
Володимирецького району
Ровенської області.

ЧОГО ЗАХОТИЛА!..

П'яний чоловік пізно повертається додому. Крадеться навшпиньки до свого ліжка, а жінка крізь сон:

— Котра година?..

— Спи, спи, — прошепотів чоловік. — Десять...

У цей час годинник тільки — бем!

— Що ж ти брешеш, адже годинник першу годину пробив?! — А ти що хочеш, щоб він і нулі відбивав?.. — знайшовся чоловік.

Повідомив О. КУДРЯ.

м. Запоріжжя.

УМОВА

П'яного просять іти додому.

— Добре, я піду. Але скажіть жінці, що сьогодні всі п'яні.

ПО ЗАКІНЧЕННІ ОБІДУ...

Під час обіду п'ятирічна дочка щось хотіла сказати матері, але та її зупинила:

— Істи потрібно мовчки!

По обіді мати запитує:

— То що ти хотіла мені сказати?

— Я хотіла сказати, що в твою миску впала муха...

Повідомив В. ЮРОЧКО.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

ДІЄТИЧНИЙ СТИЛ

На загальних зборах працівників комбінату громадського харчування директор звертається до шеф-кухаря:

— Скажіть, Маріє Іванівно, чому у вашій їдальні перестав функціонувати дієтичний стіл?

— Нема кому відвідувати. Був один клієнт, та й той тепер у лікарні.

Повідомила О. ТИМОЩУК

Селище Олика
Волинської області.

— Бач, чого захотів — ввічливості! А того не знає, що ввічливість — це теж дефіцит.

УСМІШКА

Ернест Іванович подивився директору прямо в очі і сказав:

— А ще ви, Борисе Івановичу, великий нахаба і взагалі безпардонний тип. Як керуєте? Хіба це стиль? Що не слово — то лайка. Набридли оці ваші щоденні погрози: не терпітиму, звільню. Звідкіль це? Чи колись не ходили під кимось? Викарабкались. Го-о, ми знаємо як! Хабарі, конкурентів топили. Страшний ви чоловік! Ну, як би там не було, вибивсь в начальство — керуй. Але ж по-людському. А то? Постійний тиск на підлеглих, щомісячні покарання карбованцем. Де, приміром, моя премія? За що позбавили? Я знаю, куди ці грошики попливли, я не мовчати. Я виведу вас на чисту воду...

«Ернест Іванович, розійшовшись не на жарт, перейшов на «ти»:

— Ні, тобі не місце в директорському кріслі. Дурні були раніше, що тебе терпіли. Тепер не будемо. Все пригадаємо — і окрики, і розноси, і погрози. Настав час розплати, бюрократе.

Зігнавши таким чином злість і відчувуючи полегкість на душі, Ернест Іванович, художник-лялькар обласного театру, сховав директора за ширму і взявся доробляти Івана-дурника для вечірнього спектаклю. Часу залишалося обмаль, але працювалося швидко і з великим задоволенням.

Володимир ЗОЛОТАРЬОВ.

м. Хмельницький.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

Кіловат (скороч.) — кілограм вати.

АВТОРУЧКА — заводна ручка для автомобіля.

ВОДОПАД — стрибун із вишки у воду.

Чеслав ГУЦЬ.

ІНДИКАТОР — доглядач індиків.

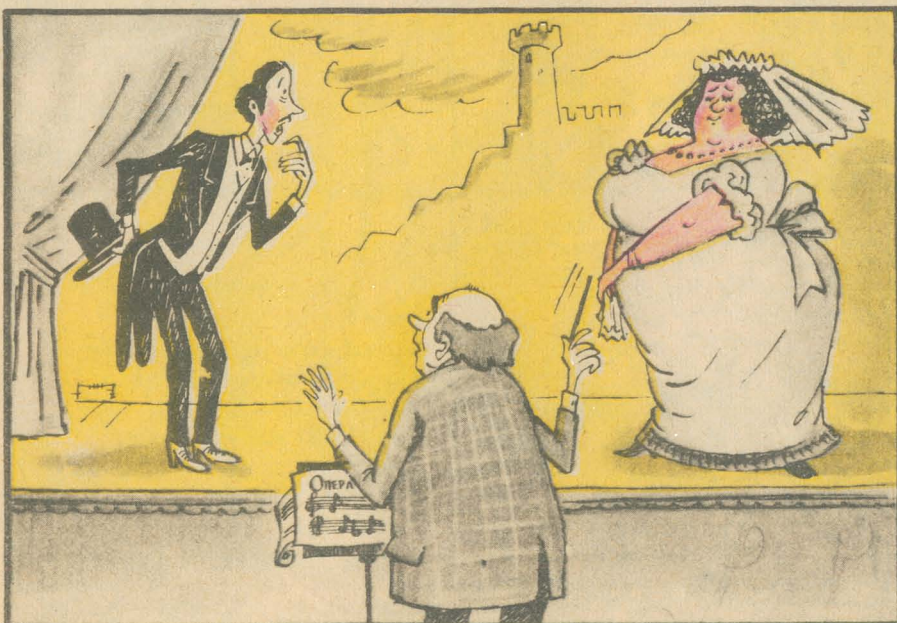
НАПАРНИК — банщик.

КЕПКУН — майстер по виготовленню головних уборів.

В. ПЕТРОВЕЦЬ.

м. Кіровоград.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

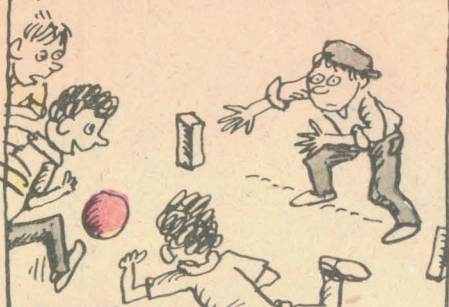
— А тепер підхоплюйте наречену на руки і починайте співати арію.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Хлопці! Візьміть мене воротарем. Я добре м'ячі беру.

Знову гол!!!

Ми тебе брали ловити м'ячі, а не пропускати!

Ха! Він тільки двійки здорово хапає, а м'ячі хвоста не має. Ми його знаємо.

Нам такий воротар не потрібний!

КОМУ ДІСТАЛАСЯ РИБКА

КАЗКА

Рано-вранці ведмедик Мишко поспішав з вудками до річки. Помітила його здалеку лисичка Пушинка, сіла на пеньочок і, заплющивши очі, тоненьким голоском заспівала:

Якби я вудку мала,
Карасиків впіймала б
Й усіх почакувала...
Якби я вудку мала.

— А я теж усіх почакую, — зупинився біля неї Мишко. — Ти яку рибу любиш? — Будь-яку! Будь-яку! Аби тільки свіженьку! — радісно завертіла хвостиком Пушинка.

А тут, де не візьмись, їжачок Колючик і вовчок Сірячок:

— І нас! І нас почастуй! — загукали вони.

— Добре, — махнув лапою ведмедик. — Приходьте увечері до мого барлогу.

— А зараз риба добре ловиться? — запитав Колючик. — Може, усім і не вистачить?

— Вистачить. Ви хіба не знаєте, що я найкращий рибалка у нашому лісі? — похвалився Мишко і гордо попрямував до річки.

Прийшов ведмедик на берег, закинув вудку і став лагідно примовляти: «Ловись, рибко, велика й маленька! Ловись, рибко, велика й маленька!..» «Маленьку їжачку віддам, — розмірковував Мишко, — бо він найменшенький. Більшеньку — лисичці, а ще більшу — вовчику».

А рибка не ловиться — хоч плач. Ні велика, ні маленька.

Мишко вже і біля старого корча сідав, і біля кущів верболозу, і до тихої затоки бігав. Упіймав же одну щучку — та й тільки.

«І треба ото було хвалитися перед друзями», — чухав він лапою лоба.

Сумний побрів Мишко до барлогу.

— Ну, спіймав? — радісно зустріли ведмедика Колючик, Пушинка і Сірячок.

— Та ось, — зітхнувши, показав він їм щучку. — Одна-однісінька. Не знаю, як і розділити між вами.

— Бери її собі, а нам наступного разу впіймаєш, — запропонував Мишкови Колючик.

— Ні, я вам обіцяв.

— Та мені щось і не дуже хочеться риби. Мабуть, багато сьогодні яблук з'їв, — заспокоїв його їжачок.

— А я завтра сам на рибалку зібрався йти, — додав Сірячок.

— Тоді, виходить, це твоя рибка, Пушинко, — мовив Мишко.

Лисичка глянула на друзів, усміхнулася, взяла щучку — й додому.

Посідали звірята біля барлогу та й задумалися: «Воно ніби й не жаль тієї щучки, а тільки Пушинка якось не товариському вчинила».

Чи довго вони отак думали чи ні, коли дивляться, а Пушинка знову до них біжить.

— Будь ласка, пригощайтесь, — поставила вона казанок на пень.

— Що там так смачно пахне? — шморгнув носом Мишко.

— Як що? Юшка. Я її з твоєї щучки зварила...

А через хвилину звірята дружно працювали ложками.

— Це ти здорово придумала! — не міг відірватися від своєї тарілки вовчок Сірячок.

— Молодець! — підхвалював Пушинку і їжачок Колючик.

— Такої смачної юшки ще не їв, — аж примружував очі від задоволення ведмедик Мишко.

— А головне, — підливала їм у тарілки юшку лисичка Пушинка, — головне, що усі ми рибки покуштували.

Михайло ПРУДНИК.

БУРУЛЬКА

Бурулька з кущика упала, Маленького зайчика злякала. І зайчик швидко так побіг, Що в лісі налякав усіх: Лисичку, Вовчика, Козульку! А все через якусь бурульку.

Василь ЗАЄЦЬ.

Володимир КЛЕНЦ

НУ Й М'ЯЧИК!

Біг дорогою навскач пустотливий синій м'яч. За травинку зачепився — і під кущиком спинився. А малий Петрусь — у плач: — Де подівсь від мене м'яч?... Я за ним недодивився, а він взяв і заблудився.

ЦАПІВ БОРЩ

Цап надумався з дощу наварить собі борщу. Наловив його в торбину і в свою поніс хатину. Вдома глянув — зажурився: десь із торби дощ подівся. — Що робити? Без дощу не зварить мені борщу!

Всі шляхи ведуть у СОРОЧИНЦІ

Цілком вірно. Не в Рим, а у Великі Сорочинці, що під Миргородом. Бо там було свято. Ярмарок! Отой традиційний, що вже не один десяток років увінчує хліборобські жнива. Може, хто не вірить, що всі шляхи ведуть до Сорочинців? Тоді порухайте машини: понад сорок тисяч «Волг», «Жигулів», «Москвичів», вертких «Запорожців» збилося там на стогектарній площі. А ще автобуси, мотоцикли, вантажівки. А ще воли, коні, на яких примчали гоголівські Хівря й Соломія, Параска й Гриць... Звісно, й без Солопія Черевика не обійшлося. Подейкують, ніби за мільйон душ люду перевалило. Так що куди тому Римові! Господарі-полтавці з ніг збилися, догоджаючи гостям із Харкова й Горького, з Києва і Мінська, з Тбілісі й Куйбишева... Та ще під цей день і свято врожаю підлаштували господарі, навезли всякої всячини. А їм підсобили торговельні організації інших областей України. А їсти, їсти — чого там тільки не було: і полтавські галушки, і опішнянські гречаники, і кременчуцька юшка, і... Одне слово, всього не перерахуєш — не перекуштуєш. Скажемо лише, що накривали той святковий стіл понад 2500 працівників громадського харчування.

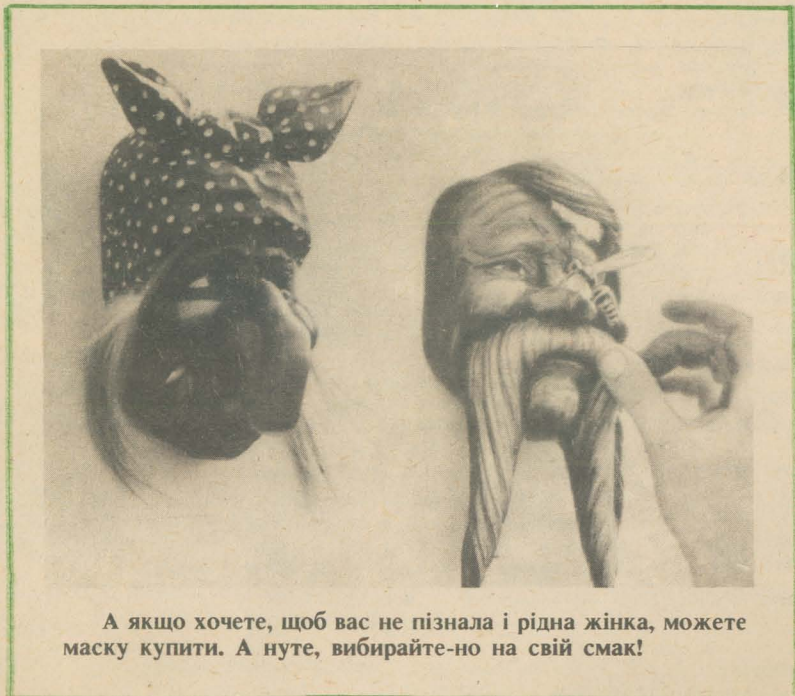
А ви кажете — Рим...

Петро ГОЛОВКО.
Фото В. ДИКАНЯ.

Тексти під фотографіями, взяті в лапки, — як не важко здогадатися, — Миколи Васильовича ГОГОЛЯ.

«...шлях, верст за десять до містечка Сорочинці, кипів народом, що поспішав з усіх околиць і далеких хуторів на ярмарок».

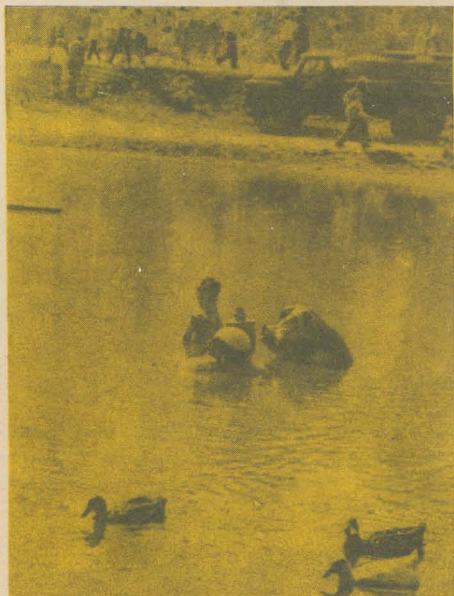

А якщо хочете, щоб вас не пізнала і рідна жінка, можете маску купити. А нуте, вибирайте-но на свій смак!

«— А я думала вже, Опанасе Івановичу, що на вас болячки чи соняшники напали. Нема та й нема...

— Одначе, Хавроніє Никифорівно, серце моє прагне від вас поживи солодшої за всі пампушечки й галушечки...»

«...І страшна свиняча пика висунулась, поводячи очима, ніби питалася: «А що ви тут робите, добрі люди?»

І який же порядний ярмарок обійдеться без нечистої сили?!

Сипо-кійно!

(За Андрієм КРИЖАНІВСЬКИМ)

— Ей, кебаб, люляй сюди!
— Не кебаб я, а критик. Зрозуміло тобі, дитя прерій? І, між іншим, хто все-таки спалив Карфаген?
— Ага, знаєш, що я — Андрій Крижанівський?! Кльово! Невже читав? Що тоді ще?
— «Лідер опозиції», «Гномо сапієнс»...
— А «Крижану усмішку»?
— Теж. Кайф! «Бабця з Копенгагена» — рахат лукум. «Телефонна пригода» — фуєте!
— Мерсікаю за компліментарій. І — прошу до ресторації. На предмет тет а тет. Подумаємо про вічність.
Окулярчики знімає:
— Карбова-ніці! Некредоздатний!
— Нюансі! Що — критик сплачував поетесам компліменти?
— Сміється той, хто сміє, — зуби вишкіряє, очіці жмурить, але озирається, ніби хоче grimнути: «Міліці!»
Міліції нема.
(«Хіба за барки його бульдозерно? Сипо-кійно. Буфет! Подвійним не звалю!»).
— А що таке пам'ятка — знаєш?
— Ні!
— Там ятка. З плодovitогідним. Напишеш рецензію? Га? Для тлустого часопису. Охроталановиту. З принципово касових позицій.
— За таке і канделябром можна. Гуляй, Дуся...
— Ах ти ж, — заводжусь, — камбуз, сієста, архівний кажан...
— А ти — шифон'єр. Поцезни, медузо обморочна!
(«Сипо-кійно. Ні, ми не всі від мавп — не варто ображати ослів!»).
— Ти — халепа з хеппі ендом, — видаю культурно. — Вовни теперечки настрижу! У!
— Знахобнілий гуморист! — він.
— Борець літературного фонду!! — я.
— Модерняга в білих тапочках! Першовідкривач пляшок! — він.
— Нижчий духом!!! — я.
Хрясь по носярі. Лечу.

...Сунічна галявина.
Цілющі ягоди обережно котяться в кошик («Редакторський?»)
Поринаю в екскурс.
Дебелый критик. Кулаціори, як праски. Гуркало! (Гурк! Алло...)
А рецензухи не хоче утнути. На сатирика. Боїться. Кого? Чи: Аладдіну все до лампочки?
Мізки масажую. Думки юрмляться в голові...
Поетам — ву-аль! У них є свої Дантеси.

А тут...
Зате:
Сатира — меч!
Не панегірик!
Сатира — перець,
Не бізе...
А це все!
Далі не буде!...

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

КВАДРАТУРА СЛОВА

Ростуть квадратами дерева
в квадратах рам.

Іван ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
збірка «Заручини»,
в-во «Каменяр», Львів.

Квадрати площ, квадрати вікон,
Квадрати щелеп і зіниць...

Йосип СТРУЦЮК,
збірка «Засвідчення»,
в-во «Молодь», Київ.

У квадратах книг — квадрати слів,
А очі круглі в читачів.

Василь ПРОСТОПЧУК.

м. Луцьк.

ДОЩ, СТРУНА І ГЛИБИНА...

Шепнув щось дощ...
Мрячать дощі.
А хмари — зливою розплакались...
Із хмар висотується дощ
Докучно і краплисто...
Дощі частішають...
Дощі розкраплюються з хмарами...
І знову дощ.
Не дощ, а справжня злива... і т. д.
Михайло КЛИМЕНКО,
збірка «Глибока струна».

Світу не видно за чорними хмарами.
Сонця не видно, бо хмари затьмарили.
Все у воді — мокне, кисне, аж булькає,
Все захлинулось, ніщо й не вигулькує...
Тільки на дні, на страшній глибині,
Вперто, затято хтось б'є по струні.
Б'є, та намарне: глуха та струна
Глибоко надто... Та й мокра вона!

ЧОГО Й КУДИ ПЛИВУТЬ ХАТИ!

По морю білому білим качатком
Хатина плине у вечоринь.

По морю синьому білим качатком
Пливе хатина в моря юначі...
Михайло КАЗИДУБ,
збірка «Промені літа».

Хати, прив'язані до хмар димами,
Пливуть кудись за хмарами хати.
Пливуть хати з дорогами, садами,
Пливуть, плывуть, кудись плывуть хати.

Микола Луків,
збірка «Весняні дощі».

Пливуть хати по морю і по небу,
Пливуть в туманах, в хмарах, ще й димах...
Яка нечиста сила їх жене бо!
Михайле! Колю! Чуте! Не треба!
Верніть хати! Верніть їх по домах!
Воно, звичайно (правди ніде діти),
Видовище цікаве, що й казати...
Але ж побійтесь бога: там же діти!
Там старики, жінки... — й всі хочуть жити!..
Ні! Все-таки —
верніть хати назад!

Борис СТАРЧЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

Друже перче!

Не раз ми читали адресовані тобі листи, автори яких скаржилися, що їм або обіцяли побудувати клуб, або ж обіцяють прискорити будівництво. Живуть же люди! Їм хоч обіцянок не бракує. А ми, жителі села Актонівки Шполянського району, і цього не маємо. Щоправда, років п'ять тому приїздили якісь люди, щось міряли-прикидали, але далі діло не пішло. У правлінні колгоспу кажуть, що на клуб грошей немає, просить, щоб район допоміг, а з райвиконкому посилають нас назад, до правління: нехай, мовляв, не прибіднюються.

От якби нам хоч який-небудь фундамент

під клуб мати, усе ж таки наша мрія на чомусь трималася б.

МОЛОДЬ КОЛГОСПУ «ДРУЖБА».

Черкаська область.

Для тебе, очевидно, не секрет, що дехто й досі популярне гасло «Нам нічого чекати милостей від природи...» тлумачить як натак на те, що з природою нічого панькатися. Приміром, на початку цього року завод імені 61 комунара, що в місті Миколаєві, запаскудив річку Інгул мазутом, про що рибінспекція і ми, Південно-Бузьке басейнове управління по регулюванню використання і охороні вод, оперативно склали відповідний акт. Не менш оперативно дирекція заводу видала наказ, яким зобов'язала кого слід з'ясувати, що ж сталося. З'ясували: в річку потрапило 37,6 тонни мазуту. Ще одна комісія, створена союзним міністерством, установила й винних: начальників котельної й енергоцеху

Алфимова і Яцькова, головного енергетика Мельника, головного інженера Ілляхіна. А ми, відповідно, оштрафували кожного на сто карбованців.

Однак обласний суд ці штрафи скасував. Одним з аргументів, які висунув голова облсуду т. Куц, є твердження, що, мовляв, керівництво заводу вжило оперативних заходів, щоб зібрати мазут з поверхні води. Яка ж це оперативність, коли тільки, так би мовити, в акваторії заводу мазут був зібраний на 82 добу після аварії! А скільки його поплавало в Інгул і Бузький лиман і якої це завдало шкоди — можна лише здогадуватися.

Погано, якщо окремі керівники вважають, що з природою нічого панькатися. Та ще гірше, коли панькаються з такими керівниками.

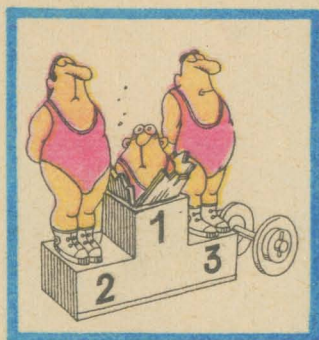
Б. МАСЛАК,
начальник Південно-Бузького
басейнового управління.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБ-РАЗ» — Прага, «Ойленшпігель» — Берлін, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт.

Без слів.

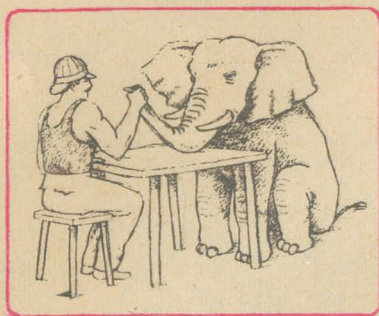
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У фейлетоні «Казочка для дорослих» («Перець» № 10 за 1982 рік) розповідалося про численні зловживання службовим становищем директора кіровоградського міського Будинку культури імені Компанійця Л. А. Савченко. Вона оформляла фіктивні відомості на зарплату і в такий спосіб привласнила 4268 карбованців. Домовилася з директором міського бюро подорожей та екскурсій О. Т. Ткаченком, що за концерти, дані самодіяльними митцями Будинку культури, бюро розрахується путівками, і на ці путівки організувала собі, деяким своїм знайомим і учасникам ансамблю «Весна» багатоденну подорож у турпоїзді «Кіровоград» по Закарпаттю, а оформили це начебто як поїздку на фестивалі фольклорних ансамблів у Грузію.

Голова Кіровоградської міської Ради народних депутатів К. М. Черевко повідомив редакцію, що факти привласнення державних коштів, зловживання службовим становищем, порушення фінансової дисципліни в міському Будинку культури імені Компанійця, про які йдеться у фейлетоні, мали місце.

Наказом по міськвідділу культури Л. А. Савченко звільнена з посади. Незаконно одержані кошти вона змушена була повернути. Завідуючому міськвідділом культури А. В. Шенцову оголошено партійну догану. На нього і на головного бухгалтера централізованої бухгалтерії міськвідділу накладено також адміністративні стягнення.

Разом із тим, підкреслюється у відповіді, автори фейлетону В. Бондаренко і П. Петрик припустили помилку, стверджуючи, що директор міського бюро подорожей та екскурсій О. Т. Ткаченко призначив заступником керівника туристського поїзда «Кіровоград», себто своїм заступником, власну дружину. Це була, як виявилось, просто однофамільниця О. Т. Ткаченка.

◆ Через несправність трансформаторної підстанції у селі Елівка (Житомирщина) часто не було електричного світла. Жителі села надіслали про це листа Перцеві.

Як повідомив голова виконкому Малинської райради В. В. Крошко, трансформаторну підстанцію у згаданому селі замінено на нову і електропостачання повністю нормалізовано.

◆ Молодь села Братківчів (Львівщина) поскаржилася редакції на те, що в їхньому селі клуб тулиться в поганому приміщенні, а будівництво нового ніяк не розпочнуто.

Завідуючий Городецьким райвідділом культури тов. Бобеляк повідомив редакції, що таке становище у селі Братківчів відповідає дійсності. Нині для спорудження нового клубу вже завезено будівельні матеріали, виділено й бригаду, яка буде постійно працювати на цьому будівництві.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 20 (1134)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.09.82. Підписано до друку 06.10.82. БФ 11118. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умов.-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 570 000. Зам. 04372.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировано redaktorom
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

«На гайтянському острові Тортуга створюється військова база США. Подарунок, зроблений Вашингтону гайтянським «пожиттєвим президентом» Жак-Клодом Дювальє, є загрозою для народів басейну Карібського моря, особливо Куби».
(3 газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

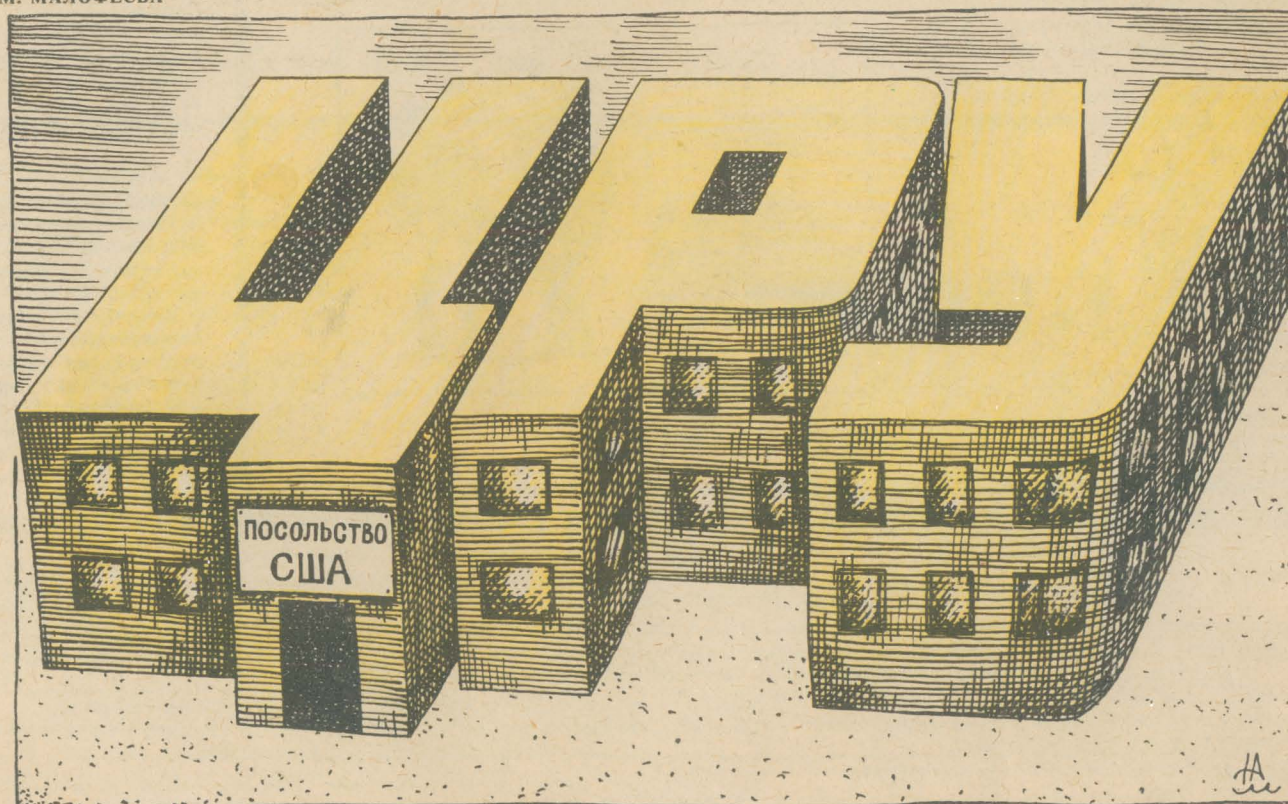
Підводить базу.

Мал. М. ЛИТВИНА

Профіль імперіалізму.

Мал. М. МАЛОФЕСВА

Типовий проект.